

[Bausgaard.]

kelte kvartal, det har jeg forstået. (Poul Møller: Det enkelte kreditinstitut!). Ja, det er den enkelte kreditforening; det er stadig rigtigt. Jeg tror også, det ærede medlem vil vide, at landbruget ikke henvender sig til en enkelt realkreditinstitution. Jeg tror derfor, man vil komme til det resultat, at bestemmelsen ikke har nødig at betyde det, som det ærede medlem hr. Poul Møllers indlæg — sådan lød det i hvert fald for mig — kunne skabe en fornemmelse af. Har jeg misforstået det, vil jeg sætte pris på at blive retledet af den højtærede økonomiminister.

Det er klart, at man stående over for indgreb på et område, der hidtil har fået lov til at udfolde sig frit, på forhånd må tage forbehold over for enkeltheder i lovforslaget. Sådanne enkeltheder må jeg altså tage forbehold over for, uden at jeg her skal gå i detaljer. Jeg vil kun understrege, at det måske er betænkeligt på forhånd at foretage en tidsbegrænsning, der er så relativt beskeden som den foreslåede begrænsning til en omtrentlig 2-årig periode. Det er vel også et spørgsmål, om de bemyndigelser, der gives til bolig- og økonomiministeren sammen med Nationalbanken, sådan som § 3 er udformet, kan siges at være helt tilfredsstillende. Som sagt må jeg tage forbehold over for sådanne enkeltheder.

I øvrigt kan jeg tilsige en udvalgsbehandling fra det radikale venstres side, der i erkendelse af den alvorlige situation på obligationsmarkedet vil komme til at bære præg af positiv velvilje.

Kai Moltke: Jeg skal lade være med at begynde med, at nu står vi herigen; det gør vi naturligvis, men det vil måske være klogt at se, at en side af de økonomiske vanskeligheder, som nu trækkes frem, måske alligevel vil række ind på den almindelige politik på en positiv måde. Derfor skal jeg lade være med at komme med den sædvanlige fremstilling om, at regeringens politik endnu en gang har vist sig ufuldkommen eller skal rettes, og mere se på, at man fra Nationalbankens side her henleder opmærksomheden på ganske bestemte kilder for inflationen, som hidtil har været overset, og som nu melder sig, fordi de er en fundamental faktor i landets økonomiske udvikling.

Allerede herudfra må jeg sige, at vi i mit parti selvfølgelig føler os noget overrumplede ved et sådant lovforslag, men ikke mere overrumplede, end at den hidtidige politik jo for temmelig længe siden har vist os, at en sådan situation før eller senere måtte opstå, og at sådanne foranstaltninger før eller senere måtte træffes. Og hvad er det, Nationalbanken tager sit udgangspunkt i? Det er jo i noget, som er gammelkendt her: at der gennem realkreditinstitutterne formentlig i stigende grad optages lån til andet end nyt boligbyggeri, landbrugsbyggeri o. lign., og at den meget stærke stigning i obligationsudstedelsen i de senere år til dels eller til en vis grad hænger sammen med dette forhold. Den stærke stigning i obligationsudstedelsen har til dels sin rod i forventninger om kraftige prisstigninger på de faste ejendomme og bidrager dermed til at forstærke prisstigningerne for disse, herunder for byggegrunde, så vel som til at forstærke det almindelige efterspørgselspres.

Ja, se, her er vi ved et af kernespørgsmålene, og så nytter det ikke, at man fra konservativ side siger: vi vender os imod reguleringen, vi vender os imod restriktioner af enhver art. Kredit vil altid være et reguleret område. Der kan nemlig kun lånes ud med held i tilfælde af, at der virkelig findes økonomiske ressourcer at låne ud af. Det undrer mig på en måde, at det ærede medlem hr. Poul Møller kan blive så overrasket på dette felt, for så vidt jeg erindrer, er det kun et par uger siden, at det ærede konservative medlem selv opfordrede til restriktioner på et andet område, nemlig i afbetalingshandelen, et område, hvor man fra konservativ side ikke engang har været bange for at lytte til senere fremsatte antydninger fra socialistisk folkeparti. Men som sagt, pengerestriktioner vil altid findes, for kreditmulighederne afhænger selvfølgelig af hele kapitaludviklingen, af kapital situationen, og det at sige, at man ikke vil have økonomiske restriktioner for kredittens vedkommende, fører jo ud i den rene galimatias.

Dernæst til selve lovforslaget. Det er selvfølgelig til en vis grad en skitse, en skitse for rationering af kreditten til bestemte felter. Efter de 20 pct.s indskrænkning af kreditten for bankerne er man nu nået til kreditinstitutionerne. Det er forståeligt og efter